https://achterderug.nl

UIT MIJN JONGEN TIJD.

In het album van een vriendin.

Zoo ge te schalk om geen bloempje gevraagd hadt,
Zegge ik veeleer gansch onlijdlijk geplaagd hadt,
't Ware u geworden op rozig papier,
Keurig beschreven; thans vindt ge 't maar hier.

Zoo niet met wenschen uw album gevuld was,
Langer dan licht wel des lezers geduld was,
Bleef op een teedre ontboezeming kans.
Thans vraag ik enkel: blijf immer als thans.

Jong steeds van harte, gelijk nu van jaren;
Nooit welk' de bloemkrans der vreugd in uw haren.
Zoek in geloof en in liefde geluk
Eer met de hope ze u 't leven ontruk.

Wees als de zon, dat ge koestrende stralen
Diep in bevrozene harten doet dalen.
Al wie er twijfel en al wie er spot,
Blik' u in 't oog, en geloof weer in God.

A. J. HOOGENBIRK.

DE MUIZEN- EN KIKVORSCHEN-OORLOG.

Plof! Ze smeten het bovendeurtje open en sprongen over de onderdeur, in de haast over elkaar tuimelend, zoodat Wistik, die bij het houtvuurtje zat te dommelen, van schrik zijn stuk krant in den haard liet vallen en bijna zijn mooien baard verschroeide.

„Wat — wat — wat moet dat be-be-duiden?" stamelde hij. De muis kwam het eerst bij; hij (het was een mannetje) ging op de achterpootjes zitten en gluurde behoedzaam naar de onderdeur. De kikkert zat stijf verbouwereerd in de vlammen te kijken.

„O, o!" klaagde de muis, „wat ben ik geschrokken. Ik dacht niet anders of de zwarte kater zat mij achterna. Nou ja, ik ben geen heilig boontje, maar ik voel me nog veel te jong om nu al het schoone leven vaarwel te zeggen."

De kikvorsch zweeg nog steeds en staarde slechts. Wistik ging naar de kast en schonk eenige glazen met excellenten ganzenwijn vol, die hij zijn bezoekers aanbood.

„Ik heet Wistik," zei hij, „Wie heb ik de eer in mijn nederige woning te ontvangen?"

De kikvorsch dronk zijn glas in één teug leeg en hield het op om nòg eens ingeschonken te worden. Er kwam weer eenige groen-en-gele kleur op zijn bleeke wangen.

„Ik vraag u vergeving voor ons onbehoorlijke binnendringen," hijgde hij, „dank u, dank u!" hij dronk het tweede glas haastig ledig. „Maar het was ook zoo ontzettend. Het kan niet anders geweest zijn dan de vreeselijke vogel Ooievaar, die ons gezonden is tot straf van onze zonden. Ik hoorde duidelijk zijn snavel-geklepper. Maar dat is geen excuus. Mijn naam is jonkheer Kwakwerk van Poelgeest. Wellicht u bekend? Mijn voorouders kwamen uit Egypte, dat zij eens heelemaal veroverd hebben. Zij woonden toen in het paleis van Farao. Het staat in een groot boek te lezen."

De muis trok zijn schouders op. „Ik heet Knager kortweg. Pieper Knager. Niemand heeft kijk zóóveel op me te zeggen. Ik durf me best overal in het openbaar vertoonen... O, daar is het weer!" gilde de dappere Knager en kroop achter de kast weg.

Het was daarbuiten een geweldig geratel, zoo sterk, alsof het jongste kind van wijlen Goliath een nieuw stuk speelgoed had gekregen en op zijn volle kracht probeerde. Wistik trippelde voorzichtig naar de deur en tuurde omhoog.

„Het is zoo'n nieuwerwetsch vliegding," zei hij. „Je hoeft je niet bang te maken; 't is niet op ons gemunt."

„Dus geen ooievaar?" vroeg jhr. Van Poelgeest, terwijl hij zich nog eens bediende.

„Geen vliegende kat?" informeerde Knager.

„Neen, neen, die hebben daar niets mee te maken," zei Wistik. „U kunt gerust zijn. Smaakt het u?"

„Uitstekend merk," antwoordde de edelman. „Mijn familie bestaat uit nathalzen. Wij zouden doodgaan zonder van dàt," met 'n knikje naar den ganzenwijn.

„Dus," zei Pieper, terwijl hij weer plaats nam, „het is een uitvinding van — van — och, hoe heet hij nu ook weer?"

„Wat?" vroeg jhr. Kwakwerk.

„Wel, zoo'n beest, dat op zijn achterpooten loopt en erg stom is."

„Een kangoeroe?"

„Neen, die springt. Het schepsel, dat ik bedoel, lijkt op Wistik, maar is veel grooter."

„O, je bedoelt een mensch!" zei Wistik. „Ja, die vliegdingen zijn van hem. Hij vecht er mee tegen zijn medemenschen. Ik heb het daar juist in de krant gelezen."

„Schandelijk! Wel foei! Wat 'n ondier! Zulke wezens moesten eigenlijk niet op de wereld geduld worden! Waarom roeit men die boosaardige schepsels niet uit!" Deze en dergelijke uitroepen werden om beurten door de heeren Van Poelgeest en Knager op verontwaardigden toon uitgesproken.

„Wij doen ze nooit wat," klaagde Pieper K., „en toch hitsen zij katten op ons af en zetten vallen voor ons neer."

„Wij zijn de vreedzaamste dieren van de wereld," zuchtte Kwakwerk, „maar de menschen maken nesten van de ooievaars vlak bij onze eigen slooten, om ons te vangen en levend te verslinden."

„Alle dieren moesten zich vereenigen om de menschen uit te roeien van den aardbodem!" riep de heer Knager. Jonkheer Van Poelgeest sprong op en stak zijn handje uit.

„Reik me de hand, broeder!" sprak hij. „Eén dierendom, één broederbond, één doel. Weg met den mensch; eeuwige vrede op aarde! Dat zij onze leus."

Wistik had dit gezwets zwijgend aangehoord, met de beentjes over elkaar en de handjes om de knie gevouwen. Toen het tweetal hem nu vragend aankeek, om te weten te komen wat hij er van dacht, zei hij:

„Een fraaie leus, op mijn woord. Een edel doel, dat valt niet te ontkennen. Ik hoop, dat het slagen moge. Helaas, ik ben een eerste twijfelaar."

„Waarom toch? Hebben wij niet altijd in vrede geleefd? Het zijn alleen die akelige domme menschen, die alle ellende over de wereld brengen," sprak Knager.

„Wij doen geen mug kwaad," beweerde jhr. Van Poelgeest.

„En toch is er eenmaal een ontzettende oorlog tusschen de kikvorschen en de muizen geweest," sprak Wistik.

„Onmogelijk," riep Knager.

„Hoe weet u dat, van dien oorlog?" vroeg Kwakwerk.

„Daar is een groot gedicht van," zei Wistik. „Het moet heel, heel lang geleden zijn, vóór deze boomen gegroeid waren. Een zekere Ho-maar-es heeft dat gedicht gemaakt."

„Wie was dat, een kikvorsch?" vroeg de heer Van Poelgeest.

„Neen, een mensch."

„O, een mensch! Alle menschen zijn leugenaars."